

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. ι΄ 32-45)
2 Ἀπριλίου 2017

Τελευταία Κυριακή τῶν Νηστειῶν σήμερα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καὶ ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τὸν βίο μιᾶς μεγάλης Ἀγίας, τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἐπειδὴ πλησιάζει τὸ τέλος τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς καὶ πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ καθαρισθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἔχοντας σὰν παράδειγμα τὸ πρότυπό της. Παράλληλα ὅμως, προετοιμάζει καὶ τὴν εἴσοδο μας στὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, μὲ σκοπὸ νὰ ζήσουμε, ὅσο γίνεται μυστηριακά, τὶς ἅγιες ἡμέρες καὶ νὰ βιώσουμε τὰ σωτηριολογικὰ γεγονότα ποὺ θὰ ἐξελιχθοῦν.

Σήμερα ἀκούσαμε νὰ ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς Του «τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν». Μὲ αὐτὴ τὴν προαναγγελία τοῦ πάθους Του, ἐξηγεῖ ὅτι θὰ παραδοθεῖ στοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι καὶ θὰ Τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο.

Ὁ Κύριος πορεύεται πρὸς τὸ ἐκούσιο πάθος. Γνωρίζει ὅτι ἀντιμετωπίζει τό πικρὸ ποτήριο τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τὸ βάπτισμα τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου μέσα στὸ Αἶμά Του. Στὸ δρόμο, ποὺ βαδίζουν, προσπαθεῖ νὰ προετοιμάσει καὶ νὰ ἐμψυχώσει γιὰ ὅλα αὐτὰ τοὺς μαθητὲς. Ἡ πορεία διαρκεῖ, ὁ Χριστὸς διδάσκει καὶ οἱ μαθητὲς ἀκοῦνε, χωρὶς ὅμως νὰ κατανοοῦν. Τοὺς προλέγει τὸ σταυρικό Του θάνατο, μὰ ἐκεῖνοι χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀποκάλυψη, ποθοῦν καὶ ἀναμένουν τιμητικὲς διακρίσεις. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου ἦταν ἀπλὴ καὶ αὐστηρή: «οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε», δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε, καὶ ἡ διευκρίνιση σαφὴς· «ὅστις θέλει εἶναι πρῶτος, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος», δηλαδὴ αὐτὸς ποὺ προηγεῖται στὴν ἄσκηση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας, ἐκεῖνος θὰ ἀποδειχθεῖ μεγάλος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου· μήπως κι ἐμεῖς κάποιες στιγμὲς στὴ ζωὴ μας, δὲν ζοῦμε τὴν ἴδια κατάσταση καὶ σύγχυση ποὺ εἶχαν καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου; Σκεφθήκαμε ποτὲ πόσο κατανοοῦμε καὶ πόσο συμμετέχουμε σὲ ὅσα τελεσιουργοῦνται καθημερινὰ στὴν Ἐκκλησία μας; Ποιὰ εἶναι ἡ δική μας πορεία θυσίας καὶ ταπείνωσης στὴ διακονία τοῦ ἄλλου; Διότι θυσία γιὰ τὸν χριστιανὸ εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ νικήσει τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν ἁμαρτία γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἀγαπήσει τοὺς ἀδελφούς.

Πρὶν ἔλθει ὁ Χριστὸς στὴ γῆ, τὸ μεγαλεῖο μετριόταν μὲ τὸ πόσους κανεῖς μπορούσε νὰ ἐξουσιάζει. Κατόπιν ὅμως μὲ τὸ πόσους μπορεῖ νὰ διακονεῖ. Δηλαδή, κριτήριο τῆς ἀγάπης πλέον δὲν εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ δύναμη ποὺ ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ ἡ

έσωτερική διάθεση θυσίας καὶ διακονίας, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς εἶναι πολὺς.

Ὁ Χριστὸς καὶ πάλι σήμερα «ἐπείγεται τοῦ παθεῖν». Πῶς εἶναι δυνατὸν ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ νὰ βαδίζουμε τὸν δρόμο τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ κάθε τι ἀντίθεο καὶ ἀπάνθρωπο; Πορεία μας πρὸς τὸ Πάθος καὶ συμπόρευση μὲ τὸν Χριστό σημαίνει μόνον προσωπική θυσία, ἀλλιῶς δὲν ὑπάρχει χριστιανικὴ ζωὴ. Καὶ θυσία εἶναι ἡ καταπολέμηση τῶν ἀδυναμιῶν μας.

Καλούμαστε νὰ νικήσουμε τὰ πάθη μας, νὰ ἀποβάλλουμε τὸν ἐγωϊσμό μας καὶ νὰ ὑποτάξουμε τὸ θέλημά μας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μόνον τότε θὰ ἔχει ἀντίκρουσμα πάνω μας ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν ἔσται ὑμῶν διάκονος». Ἄς θυμηθοῦμε τοὺς ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ αὐτὴ τὴ βιοτὴ ζωογόνησαν τὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες, ὁμολογῶντας ἔμπρακτα τὸ ὄνομά Του καὶ τὴν ταυτότητά τους.

Ἀδελφοί, φθάσαμε στὶς ἡμέρες τοῦ θείου Πάθους.

«Δεῦτε οὖν καὶ ὑμεῖς κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθῶμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθῶμεν καὶ νεκρωθῶμεν δι’ αὐτὸν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς», μὲ τὴν συνείδηση ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὴν ἀληθινὴ δόξα καὶ τὴν Ἀνάσταση ποὺ ποθοῦμε, περνᾷ ἀποκλειστικὰ μέσα ἀπὸ τὸ μονόπατι τοῦ πόνου τοῦ Σταυροῦ.